Перець

№ 21
ЛИСТОПАД
1958
КИЇВ
ЦІНА 1 КРБ.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

У КОНСТРУКТОРСЬКОМУ БЮРО ПЕРЦЯ

Типовий проект найпростішого витверезника для сільської місцевості.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

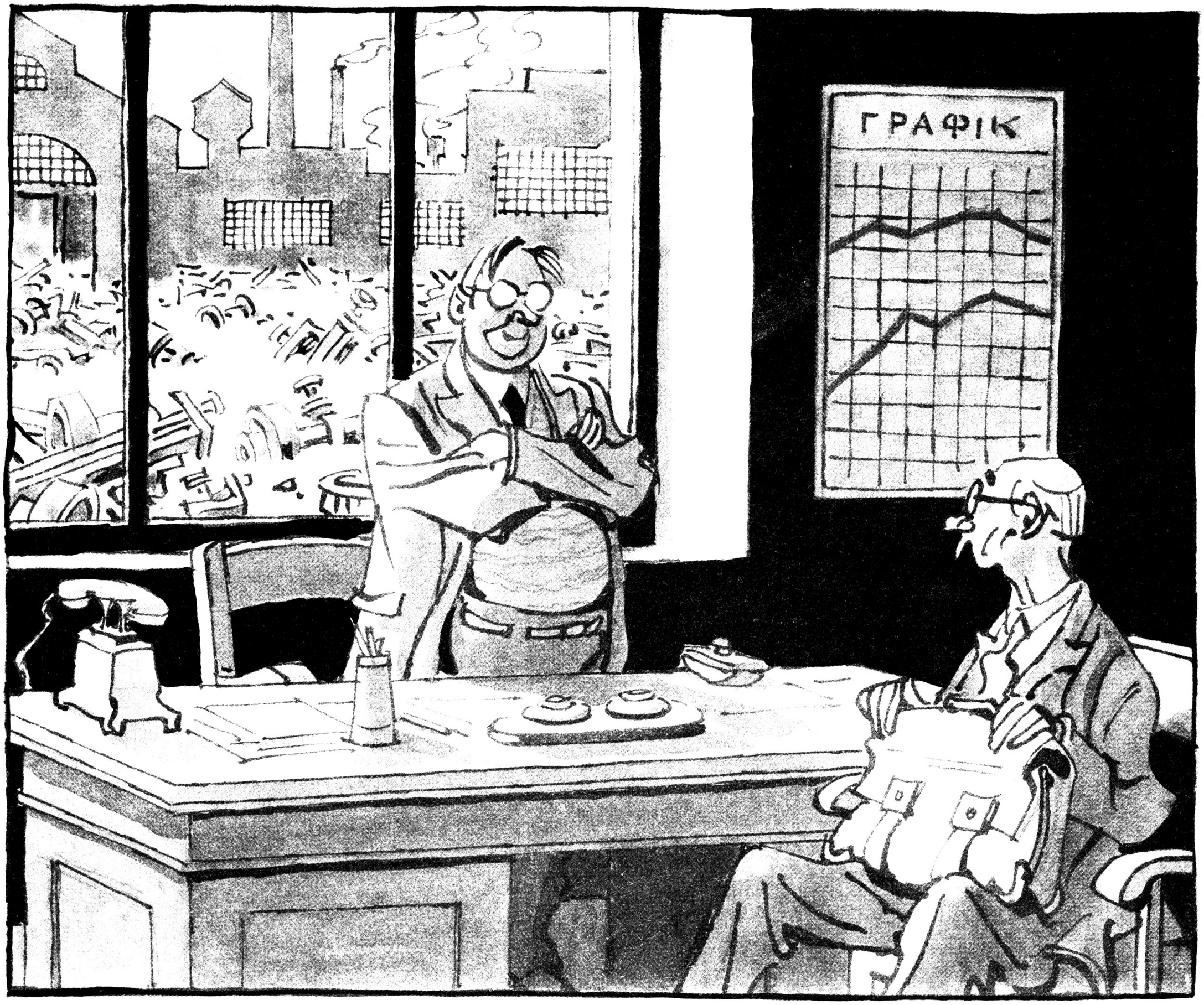

— У нас на заводі заощаджений метал можна бачити на кожному кроці.

СОЛОМКА, ЯК АМОРТИЗАТОР

Багато-хто в скрутну хвилину вдається до запізнілого каяття: якби знав, де впаду, — соломки підстелив би...

Олексій Васильович Шинковський — не з таких. Він не кається...

Якось на шахті № 9 тресту «Сніжнянантрацит» провадилося промислове випробування єдиного на той час вузькозахватного комплексу ДУ-1. Начальник шахти О. В. Шинковський тільки посміхався...

— Хай собі бавляться!

Та от з'ясувалося, що фахівці надають серйозного значення цьому механізмові. Мало того, стало відомо, що тим, хто впровадить цю технічну новинку й доб'ється великої продуктивності праці в забої, виділено 500 тисяч карбованців на преміювання.

— Допоможемо, братці, конструкторам! — заметушився раптом Олексій Васильович. — Натиснемо на всі педалі!

І натиснув. Щоб показати «справну цифру», Шинковський зробив невеличку комбінацію. Він (на папері, звичайно) перевів 200 шахтарів із забою у будівельну бригаду й, таким чином, різко підвищив «продуктивність» праці в забої. 20 тисяч карбованців премії йому було забезпечено. Завдяки турботам Шинковського, преміальна дещиця перепала й керуючому трестом Івану Андрійовичу Грекову, який «не помітив» комбінації начальника шахти.

Щоб додуматися до такої комбінації, Шинковському не треба було сушити голови. У нього в таких справах був чималий досвід: прикриваючи свої приписки, він уже не раз списував із складу тисячі тонн недоданого антрациту «на котельну». Одного місяця Олексій Васильович власноручно (тобто власною авторучкою) видав на-гора 2.250 тонн вугілля, за що шахта незаконно одержала 100 тисяч карбованців премії. Іншим разом начальник шахти «постарався» ще вправніше, і від цього премія збільшилася...

Коли все це, нарешті, сплило «на-гора», Олексій Васильович Шинковський не став, як інші, картати себе: «Якби знав...» Ні. Він знав! І там, де треба, заздалегідь стелив соломку.

Коли Олексія Васильовича зняли з посади начальника шахти, він нишком згадав усіх «святих» з тресту «Сніжнянантрацит» і щиросердно подякував їм за те, що уберегли його від суду.

А потім... А потім, коли все стихло й уляглося, попрямував до найсвятішого свого покровителя — керуючого трестом І. А. Грекова — і сказав:

— Виручайте, Іване Андрійовичу...

І покровитель виручив. Недовго думаючи, Іван Андрійович Греков видав наказ про призначення Олексія Васильовича Шинковського... начальником шахти № 9 «Комсомольська».

— З молоддю тепер працюватимеш, — сказав йому на прощання.—Гляди мені!

А чого, власне, глядіти? Хіба не все одно, де хапнути...

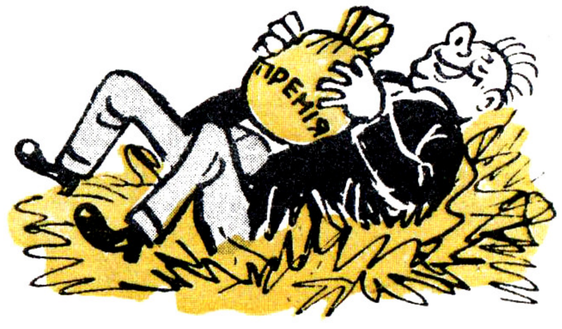

Ф. ІВАНЕНКО.

м. Сніжне,
Сталінської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— У вас чай милом пахне!
— Неправда! Не милом, а оселедцем!..

Побутовики

— Їдьмо в місто, чоловіче!
Там живеться краще вдвічі.
Є морозиво і квас,
А вже булок та ковбас...
Там ходи в театр, на танці,
До корів не йти уранці,
Спи, хай сонце як пече,
Піт з чола не потече...

Прихватили з дому їсти
Й подалися жити в місто.
Він усівсь на каланчі,
Їй робить не по плечі...
Все листи додому пише,
Мов нездужа, ледве дише.
Мов поради лікарів:
Їй би меду, їй жирів...
А батьки живуть в артілі,
І завжди вони при ділі,
Все працюють, поспішають,
Клунки доньці відправляють.

А як сад ряснів плодами,
Прибула до них ця дама
З парасолькою в руках,
На тоненьких каблуках.
Доярок вона зустріла
Й розмовляти не схотіла.
На поправку у село
Цю неробу принесло.
Не тоді, як полють, сіють,
А тоді, як груші спіють
Й самі падають у рот...
Є й у вас такий народ?
Як же будемо їх звати?
Може, просто торбохвати?

Фросина КАРПЕНКО.

с. Хороше,
Петропавлівського району,
Дніпропетровської області.

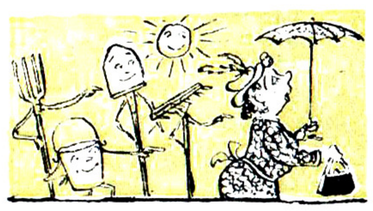

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

КІРОВОГРАДСЬКІ ГУМОРИСТИ

Гляньте-но, шановні, на це фото! Бачите, до чого дохазяйнувались у Кіровограді: хто хоче, що хоче, як хоче і куди хоче — туди й ліпить свої об'яви, оголошення, повідомлення. Цей «тин об'яв» прикрашає головну вулицю міста. У кого втік собака, хто продає диван, хто «можеть помоч в квартирном деле» — все ви тут прочитаєте!

Спеціальних дощок для цього нема. Та й самого бюро об'яв не існує. Кожен сам собі «бюро».

На стінах, на парканах — по всьому місту — тріпає вітер брудні клапті оцих папірців.

Не тільки приватні особи отак «оздоблюють» своє місто. Ліплять сюди різні об'яви і підприємства та установи.

Оскільки газетних і журнальних вітрин у місті не густо, то прохожі спиняються біля отаких розцяцькованих тинів. Читають і сміються.

Є з чого посміятись, нічого не скажеш!

БИК

Не сперечайтеся з Биком,
Він не погодиться із вами!
Як не докаже язиком, —
Переконає вас рогами!

Полікарп ШАБАТИН.

НА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКІЙ ВИСТАВЦІ
(Жарт)

Мал. С. САМУМА.

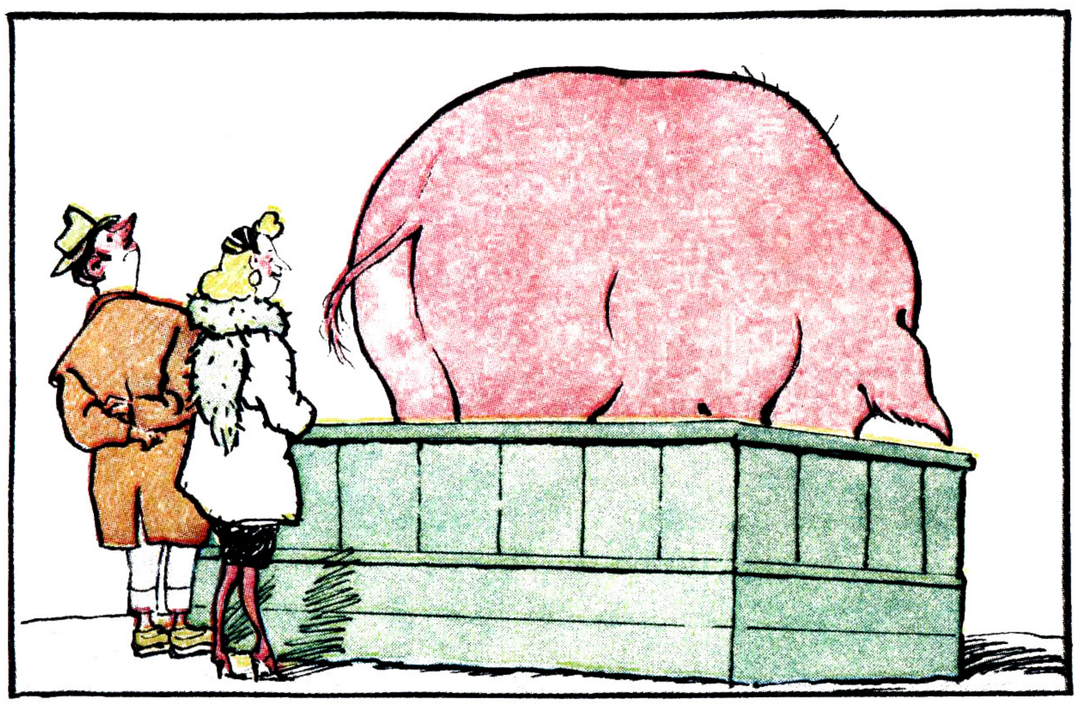

— Глянь, слон!..

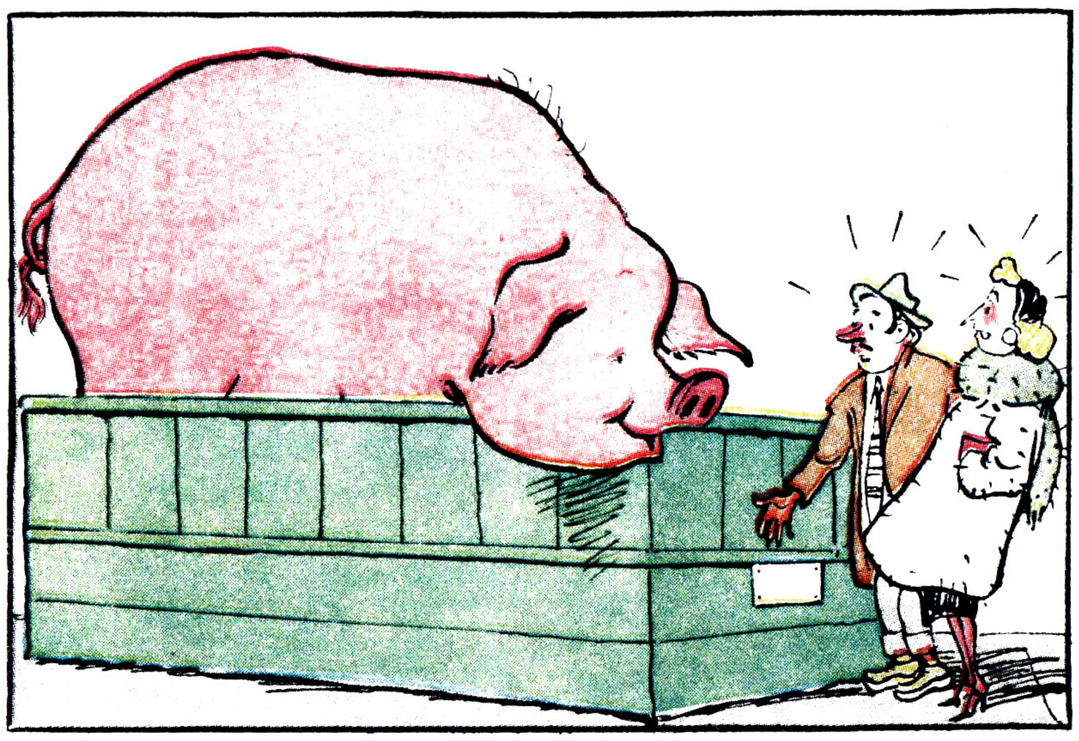

Необачні бджоли

Цілісіньке літо жителі трьохсот вуликів підсобного господарства рудника ім. Дзержинського (Кривий Ріг) зумміли над полями, забиралися в сади, метушливо порпалися в квітах. Та настала осінь і зразу вияснилося, що ті бджоли не мед збирали, а просто баки людям забивали. Звіт бухгалтерії підсобного господарства свідчить, що за сезон з усіх вуликів було набрано 2375 кілограмів меду. У тому ж звіті наголошується, що за сезон бджоли умегелили 1200 кілограмів сиропу з цеху безалкогольних напоїв відділу робітничого постачання рудника.

Один завзятий прихильник бджолиної працьовитості та чеснот, почувши про таке, вигукнув:

— Та вкуси мене сто бджіл одразу, а я не повірю, що вулик дав лише сім кілограмів меду за літо!

Але ми, як і начальник ВРП рудника імені Дзержинського т. Януш і директор підсобного господарства т. Мостабаєв, звикли вірити паперам і не зважаємо на обурення прихильника бджіл. Більше того, ми звинувачуємо бджіл у порушенні елементарної бджолиної традиції: вони не знищили, як-то ведеться серед путніх бджолородин, трутнів. В результаті і 2375 кілограмів вітамінозного продукту, що мав надійти для продажу гірникам, зникли майже безслідно.

Загляньте самі у згадані папери і побачите, що працівники підсобного господарства Пусько та Тригуб купили меду 30 кілограмів, що завідуюча бакалійною базою ВРП Потапенко виписала його 54 кілограми, що сам ВРП брав для продажу 1200 кілограмів, які так і не дійшли до торговельних точок, розлизалися по дорозі...

Коротше:

— Де подівся мед?
— Його з'їли!
— Хто з'їв?
— Трутні!

А як вони, ті трутні, прозиваються? У Януша і Мостабаєва є список медолюбів — довгий список. І ним зацікавитись треба!..

П. НОГІН.

«Ти б так ховав, як я ховаю...»

Хороша дорога в Диканьку. Асфальтована. Гладенька, рівненька.

Їдемо — радіємо. Радіємо, бо багатіємо.

— Усьо єсть, — каже симпатичний дідусь. — Зайдіть у любу хату, одно вдовольствіє — і радіо, і електрика. І усякі шафи, шифонери. А що вже дівчата отих платтів та зеркалів понакуповували! Куди ваше діло! І на стіл є що поставити. Звиняйте, не стісняються люди.

У дорозі, як в дорозі. Усякі розмови бувають. Розмовляють — хто й що придбав. Хто й що продавав і куди гроші ховав.

Одна тітонька радила — найкраще гроші ховати в пазуху. Сховаєш, ніякій трясці не стукне в голову, що там відкрився філіал ощадкаси...

Друга тітонька таємничу схованку в надійнішому місці винайшла: присохраняйте, каже, грошики під ложечкою. Жоден чорт не долізе!

— Долазять, кумо! Їй-богу, халамиднюга і там намацає. Послухай мене стару. Вигодували ми підсвинка. Путяще порося викохали. Повезли в Зіньків і продали. Четвертий місяць сьогодні пішов, як продали. Мій Юхим і каже: «Явдохо! Візьми ці та й оці і понеси гроші на пошту, поклади в ощадкасу».

— Геть, кажу, не базікай казна-що! Ось де в мене каса!

Узяла, вгорнула гроші в ганчірку, скрутила вузликом і мотузочком прив'язала нижче ложечки... Затягла, вибачайте, аж дихати важко стало. Зеленої неділі поїхала з донькою на базар у Полтаву. Фасонні черевики купити. Чого я, дурочка, половини не здала в ощадкасу. Як на мене що набігло. Не здала і край. Отак з повним вузликом і поїхала. Ходю по базарі, та — лап! Ходю та — мац! — чи на місці. А якийсь шибеник і видивився. Кружляє біля мене й кружляє. Щоб ти, думаю, кругом світу кружляв! Ходив він, ходив та як рвоне за мотузка — пропав підсвинок... З душі вихопив!.. Рвонув, сатанюка, думала, що й пупа відірвав...

— Чуєте, вчора удосвіта моя сваха стала на порозі, та як криконе: «Рятуйте, люди добрі! Телиця з глечика виплигнула!..»

— З глечика?.. Тю!..

Хоч тюкайте, хоч дивуйтеся, а я вам сущу правду кажу. Продала сваха телицю. Хороша телиця, у тілі. Свасі б оті гроші та й понести в ощадкасу. Так ні — запхнула в глечика. Засунула і поставила в погріб-нику поміж сметаною, поміж молоком. А воно, видно, розпрокляте, нюхало сметану та й нанюхало — телиця на денці лежить. За хвоста та навтікача!..

А симпатичний дідусь:

— А я, щоб ніякого сумління не було, яка де копійка не взялася, туди її, в ощадкасу. Щоб не було, як тому: «Ти б так ховав, як я ховаю...»

. . . . . .

Пишуть і кажуть:

— Бережіть гроші в ощадкасі. Зручно, надійно.

Самі бачите, правдиво рекомендують.

Ол. КОВІНЬКА.

ЧЕСНІСТЬ І ЗДОРОВИЙ ГЛУЗД

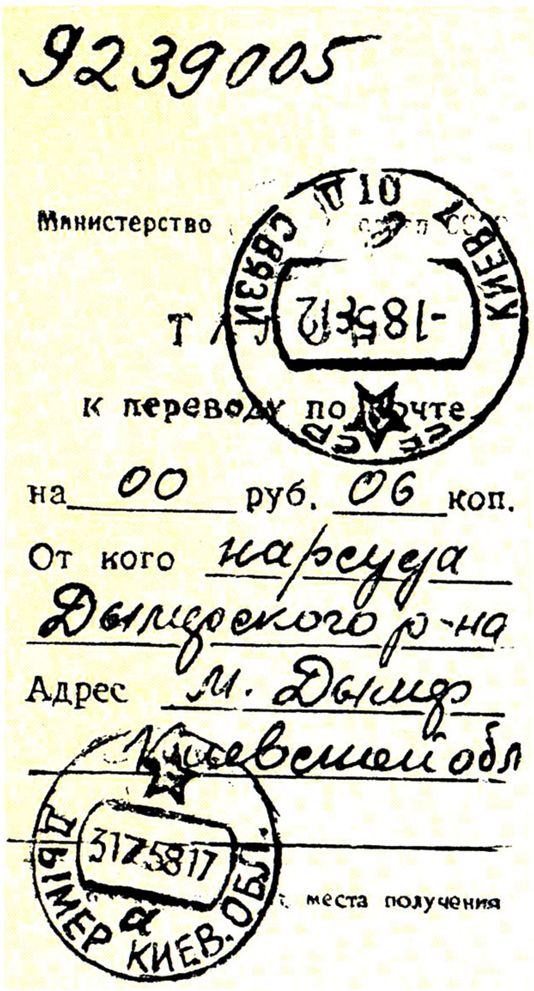

Цей грошовий (вірніше — шестикопійчаний) переказ одержала Київська реалбаза хлібопродуктів від Димерського нарсуду.

Купували працівники нарсуду на реалбазі для коней фураж і завинили їй 6 копійок. З ким не буває!.. Воно можна було б приїхати коли-небудь до Києва та й повернути готівкою (дві монети по 3 копійки або одну — 5 копійок та одну — 1 копійку) борг.

Та ні, в нарсуді сидять дуже чесні люди. Вони жодної хвилини не хотіли почувати себе боржниками. Негайно побіг на пошту кур'єр, затискуючи в кулаці шість копійок. За оформлення переказу з нього взяли рівно в десять разів більше — 60 копійок.

Та шкода не тих шістдесяти копійок, шкода часу поштових та банківських працівників, які морочили собі голови, перетягаючи оті 6 копійок через численні рахунки.

Шкода, що у всій цій фінансовій операції здорового глузду не було й на 6 копійок.

Ще часто будівельні організації здають будинки з невпорядкованими дворами й під'їздами.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Квартиру одержали, а перебратися не можемо...

Зарічанські АНТИКИ

Люди, що населяли Зарічне, були звичайні, прості, сірі, нічим непомітні і жили вони таким же сірим, одноманітним і нецікавим життям. Проте дехто з них закарбувався у пам'яті Федя та Митька, може, саме тому, що трохи відрізнявся від містечкового загалу.

Перш за все — це був відставний полковник Трандафілов.

Сивий, у бакенбардах, завжди у форменому військовому картузі, він викликав в обох хлопців якесь особливе почуття чи то захоплення, чи то поваги, змішаної з острахом. Полковника Трандафілова зарічани мали, за що поважати. Він був героєм Плевни, бився з турками під знаменами легендарного «білого» генерала Скобелєва (Скобелєва прозвали «білим» тому, що він завжди їздив на білому коні). Груди Трандафілова були у хрестах і в ранах. Люди говорили, що в лівій нозі полковника, на яку він кульгав, ще й зараз стирчить турецька куля.

Після революції 1905 року зарічани обрали Трандафілова головою містечкової управи. Відставний полковник завів в управі військові порядки. Писаря він навчив «трубити зорю» і віддавати йому щодня по-військовому рапорт; відвідувачам пропонував стояти на витяжку, тримаючи руки по швах. Коли вони, скінчивши свої справи, виходили, голова управи проводжав їх військовою командою: «Ать-два! Ать-два!»

А втім, Трандафілов був чоловік не вредний; він не робив людям нічого ні поганого, ні доброго. Його девізом був «царь-батюшка» і «Росія-мать». Проте і в його обмежений розум приходили іноді якісь думки про соціальні і політичні перетворення. Граючи з друзями у преферанс, він іноді, прослъозившись, висловлював своє гуманне ставлення до в'язнів.

— Я б їх, сучих синів, всіх повипускав на волю. Треба лише перед цим поодрубувати їм руки, щоб вони не могли красти, вбивати і бунтувати.

Зарічани говорили, що Трандафілов навіть подав доповідну записку цареві, в якій пропонував засудженим до страти політичним перед повішанням одягати на голови мішки. У тій же доповідній полковник писав про необхідність «заменить штрафы для простонародия наказаниями плетьми, ибо простому человеку легче получить пятьдесят ударов, чем дать пятьдесят копеек».

Трандафілов критично ставився до жорстокостей, які застосовував міністр Столипін до соціалістів.

— Навіщо їх вішати? — говорив Трандафілов. — Не треба вішати. Що вони хочуть? Республіку? Соціалізм? Паризьку комуну? Хай роблять! Зібрати їх всіх докупи, дати їм трохи землі — дві-три волості, десь туди подалі, під Оренбургом чи за Аралом, куди імператор Микола 1-ий загнав Шевченка; обгородити їх китайською стіною, і хай вони там, за стіною, будують свої комуни і республіки. Тільки-но об'явиться у державі який студент чи єврей з прокламацією, — туди його, за китайську стіну! А вішати не треба! Навіщо вішати?

Проте Трандафілов у політику мало втручався. Він жив своїм відставним військовим життям. У газетах він прочитував лише укази государя та повідомлення про військові паради і коронації.

Навіть у своєму домашньому житті він не залишав армійських звичок. Люди, проходячи ранком повз його будинок, не раз чули постріли. То полковник, лежачи на канапі, стріляв у мух, які сідали на стелі. Щомісяця штукатури ремонтували стелю у будинку Трандафілова, з якої полковник робив решето.

Про цього дивного полковника Федь і Митько дізналися ще до того, як побачили його вперше на вулицях містечка. І дізналися не де-небудь, а на кладовищі. На зарічанському цвинтарі, поруч з хрестами і пам'ятниками померлим зарічанам, за залізною оградою стояв кам'яний обеліск, на якому золотом було вирізьблено:

«На сем месте будет покоиться прах Его высокоблагородия полковника лейб-гвардии его Императорского величества Трандафилова Виталия Игнатьевича, георгиевского кавалера и всех прочих орденов».

Раз на рік після Великодня, на проводи, коли люди справляють на гробках поминки, полковник Трандафілов приходив на кладовище, сідав на лавочці і довго дивився на

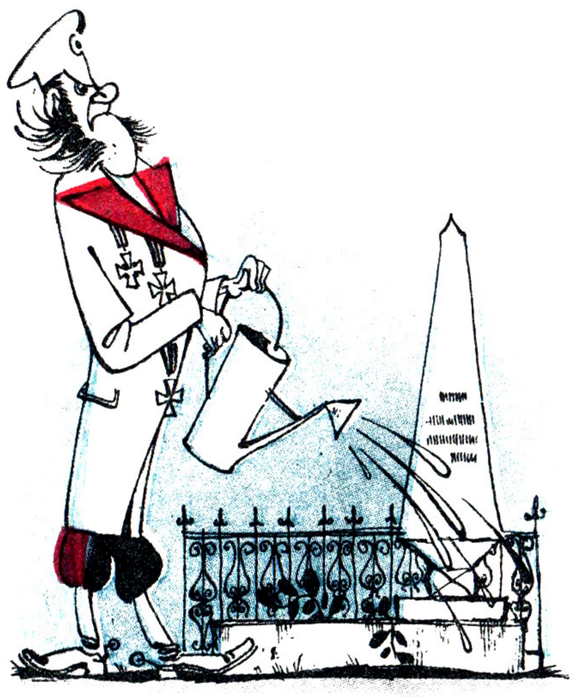

майбутнє місце свого «упокоєнія», проривав бур'янець біля обеліска, поливав квіти — барвінок та іриси, які в Зарічному звали «півниками».

Федь і Митько згодом дізналися і про те, що на горищі у Трандафілова вже кілька років стоїть цинкова труна, яку він теж приготував для свого «упокоєнія», і за яку заплатив у Єлисаветграді аж триста карбованців!

Із зарічан Трандафілов водився лише з попом Іоаном та гробовщиком Зоричем.

* * *

Про гробовщика Гната Зорича по Зарічному ходила слава як про найжирнішу й найтовщу людину містечка.

Він важив одинадцять пудів...

Жив Зорич заможно. Він мав добротний будинок під бляхою на дев'ять вікон по фронтону і садибу з двох десятин. Зорич займався підрядами — будував по селах церкви або ж наймав грабарів і возив землю на залізницю, яку прокладав повз Зарічне відомий тоді мільйонер граф Бобринський. Від підрядництва Зорич мав великі бариші. Людям платив полтиник на день, сам же заробляв тисячі. До того ж, він ще був і гробовщиком — робив труни для небіжчиків. За ці труни Зорич брав з людей дуже дорого. Замовити ж труну комусь іншому чи збити її самотужки люди не могли, бо зарічанський піп Іоан вимагав, щоб небіжчиків ховали тільки в Зоричевих трунах. Злі язики говорили, ніби піп від цього діла теж мав прибуток, що Зорич давав йому від кожної труни проценти.

А ще він був і лихварем, позичав людям гроші під заклад.

Люди ненавиділи Гната Зорича, але боялися його і при зустрічах знімали перед ним шапку. Справа в тім, що Зорич був «істинно руський» (так у Зарічному називали чорносотенців, які записалися до «союзу архангела Михаїла»), що він мав право на «ношения оружия» і що у нього над ліжком висить справжній «ліворверт». Це давало йому право ставати у церкві на молебнях, які правив отець Іоан як не «за здравіє царя», то «за спасеніє государя-імператора во время крушенія на станції Борки», поруч з зарічанським відставним полковником Трандафіловим і з приставом Курагіним. Приставу це не зовсім подобалось. Пристав був маленький на зріст, а рядом з цим громилою він зовсім здавався жевжиком. Але сказати щось Зоричу пристав не насмілювався — союз архангела Михаїла був у дружбі з поліцією, і пристав часто обідав у Зорича. Звичайно, і пристав, і Зорич, і Трандафілов ставали у церкві попереду всіх парафіян, перед самим амвоном. Цим місцем вони поступалися лише княгині Поліні Андріївні Лопухиновій, яка іноді удостоювала зарічанську церкву своїм відвідуванням.

У табельні дні на важких дубових воротях своєї садиби Зорич вивішував державний російський трикольоровий прапор і портрет міністра Столипіна.

Зорич трохи заїкався. Він ніяк не міг вимовити літеру «р». Замість «р» говорив «г». Не міг навіть правильно вимовити своє прізвище. У нього виходило не «Зорич», а «Зогич».

Це дуже тішило зарічан, і вони потай дражнили гробовщика «Зогичем».

Кличка ця остаточно прилипла до Зорича після його сварки з попом Іоаном. Ця сварка поклала і край дружбі Зорича з попом, зробила їх ворогами Сталось це ось як.

Зарічанський піп отець Іоан збирав з парафіян гроші на новий дзвін для церкви, який замовив на Валдаї. На дзвоні мали відлити прізвища благочестивих парафіян, що пожертвували на дзвін більш-менш пристойну суму. На першому місці мало стояти прізвище Зорича, який дав на це діло аж сто карбованців. Зорич був у великій дружбі з попом, і на хресних ходах — їх отець Іоан щороку влаштовував перед тим, як мав піти дощ — Зоричу доручали нести золоту чашу, з якої піп бризкав кропилом на людей.

І раптом ця дружба обірвалася: піп і Зорич зробилися запеклими ворогами. Сталося це після того, як у Зарічне привезли з Валдаю довгожданий дзвін. Він важив щось біля п'ятисот пудів. Зарічани приходили до церкви подивитися на дзвін. Його поставили тут перед тим, як підіймати на дзвіницю. Люди читали відлиті на дзвоні прізвища «жертвувателів-благодійників».

І треба ж було статись такій історії! На дзвоні було відлито не «Зорич», а «Зогич»! Чи то помилилися там, на Валдаї, чи, може, отець Іоан, складаючи список жертвувателів, сам написав неправильно. Як би там не було, а «Зогич» був увічнений. Пам'ятник йому висів на дзвіниці зарічанського собору. Кожний удар дзвону нагадував гробовщикові про ту образу; кожний удар дзвону викликав посмішку всіх зарічан.

— Чуєте? У Зарічному «Зогич» дзвонить! — говорили про той дзвін навіть в околишніх селах.

Через цей дзвін між попом і Зоричем і виникла сварка. Дійшло до того, що на зборах парафіян вони почали давати один одному дулі.

З того часу Гнат Зорич перестав ходити до зарічанської церкви, де правив отець Іоан. Говіти і святити паски він їздив аж у Дубечню, за вісім верст.

Правда, зарічанам від цієї сварки попа з Зоричем стало трохи легше і жити і вмирати. Отець Іоан перестав вимагати, щоб труни на небіжчиків були обов'язково куплені у Гната Зорича.

Юрій МОКРІЄВ.

Уривок з повісті «Незабутнє».

Мал. Л. БОЙКА

— Це ви скаржилися, що в чаї щось плаває?
— Я.
— Можете пити. Воно вже потонуло.

●

НА ЮВІЛЕЙНОМУ ВЕЧОРІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— А чому не виконують творів ювіляра?
— Навіщо ж псувати вечір!..

ДЬОГОТЬ...

Якось Лесь Мартович, — це було ще за його гімназійних часів, — ішов містом, за звичкою насвистуючи веселу пісеньку. Коли це назустріч дибуляє якийсь гуцул з батогом і мазницею в руках. Видно, він уже встиг зранку залити очі в шинку, бо його ноги, взуті в добрі чоботи, помітно заплітались. Лесь відразу впізнав цього дядька. Це був Данило Пиріг із Слобідки, відомий хрунь, «нечитальник» і права рука дідича Збуєцького. Оце ж він торік, заливши пельку, горланив на передвиборній нараді, аби мужики голосували лише за пана маршалка. Довелось парубкам під загальний регіт і свист присутніх дати панському лакузі в потилицю і стягнути хруниська зі сцени...

Порівнявшись із Лесем, Данило покваплено переклав батіг з правої руки в ліву, схопив з голови крисаню і запобігливо вклонився.

— Пшепрашам, паничу, де тут можна дьогтю купити? — запитав він по-польськи, немилосердно коверкаючи слова.

— А ти, дядьку, відколи свою мову забув, що чужу так калічиш? — різко повернувся до Данила Лесь.

— Ов, я не знав, паничику, що ви по-нашому знаєте, — спантеличено бовкнув той.

«Почекай-но, перевертню, — подумав про себе Мартович, — я тебе зараз провчу!..» — А вголос спитав, немов ненароком:

— Ти читати вмієш?..

— Лиш підписатися можу, — признався Пиріг.

— Так тобі дьогтю, кажеш? — перепитав Лесь, ніби надумуючись.

— Ая, ая, дьогтю, паночку, — заквапився Данило.

— Он бачиш навпроти той склеп, що з великим вікном, як дзеркало в панському салоні? Ото там тобі, дядьку, і одміряють дьогтю, скільки треба...

Данило ще раз низенько поклонився і квапливо подибав через вулицю з великою мазницею в... аптеку купувати дьогтю...

А Лесь, задоволено посміхаючись, подався своєю дорогою.

ГОЛОДНОГО НАГОДУЙ!..

Одного разу йде Лесь із школи додому і бачить: стоїть перед рестораном якийсь чоловік і голодними очима на вивіску позирає...

— А що ти там, чоловіче, цікавого побачив? — запитав Лесь.

— Та що ж там цікавого? — зітхнув чоловік, ковтаючи слину. — Оце якби гроші, зайшов би та пообідав би. Ех, хоч раз у житті наїстись би...

— А тобі дуже їсти хочеться? — питає Лесь.

— Ой, хочеться, паничу, аж під ложечкою смокче... Та, бачиш, кишка тонка: третій місяць безробітним по місті волочусь...

— Гм, справи твої дійсно кепські. Але я тобі можу допомогти.

— Що, може, обідом нагодуєш? — з сумнівом зиркнув безробітний на гімназійний мундир Леся.

— Обідом не нагодую, бо в самого грошей чортма, — засміявся Лесь. — А добру пораду можу дати. Ось слухай... — він, жваво жестикулюючи, почав щось довго і гаряче нашіптувати на вухо.

В міру того, як Лесь говорив, обличчя чоловіка все більше прояснювалось. Нарешті, він дружньо плеснув «студента» по плечу:

— Га, спробую! Дякую, паничу, за пораду!..

І він, не гаючи часу, зразу подався до скверика, де забавлялись хлопчик і дівчинка, бідно зодягнені.

— Діти, а ваша мама де?..

Дівчинка сполохано глянула на незнайомого дядька, а хлопчина тихенько сказав:

— У нас мами нема. Ми живемо в тітки. Але вона нас не любить і б'є...

— А ви їсти хочете?

— Хочемо...

— Тоді ходіть, я вас нагодую, — озвався чоловік. — Тільки, глядіть: називайте мене своїм татом.

— Добре, добре, таточку, — защебетали малята.

Чоловік узяв дітей за руки і сміливо увійшов до ресторану. Гостей привітало гучне хлопання корків, дзеньків бокалів, голосний гомін п'яних голосів. Офіціанти, мов ошпарені, звивались по кімнатах, розносячи гори паруючих страв...

Чоловік присів з дітьми біля столика. Зразу, ніби з-під землі, з'явився перед ними сам хазяїн.

— Чим можу служити? — улесливо скривив він у посмішці своє м'ясисте і червоне обличчя з товстими губами і широким, схожим на грушу, носом, і тут же, мов заведений автомат, почав перелічувати такі лакомі страви, від самих назв яких у наших голодних аж у голові замакітрилось і животи попідтягало...

— Подайте нам, будь ласка, на перше — курячий бульйон, бо сердешні дітки після далекої дороги зовсім охляли, — попросив чемно в хазяїна чоловік. — На друге — жарену гуску з начинкою. Ну, мені добру чарчину шабашівки з перцем... А вам ще що, діти? Може, ще солодкого чогось?

— Солодкого, солодкого, татусю! — дружно загукали малюки.

Наївшись по зав'язку, чоловік і каже дітям:

— Посидьте тут самі, а я вийду на хвилинку...

— Добре, таточку, — сказали діти.

Незабаром з'явився спітнілий хазяїн з солідним рахунком. Але платити не було кому. Щедрий «татко» встиг вчасно піти. А з сиріт що візьмеш?.. Витуривши отих малюків з ресторану, обдурений хазяїн, шкрябаючи голий череп, ще довго і смачно лаявся і плювався за прилавком...

Так-то Лесь нагодував голодних...

Володимир БАНДУРАК.

Нові оповідання про Леся Мартовича

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Почім картопля?
— Це яблука!..

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

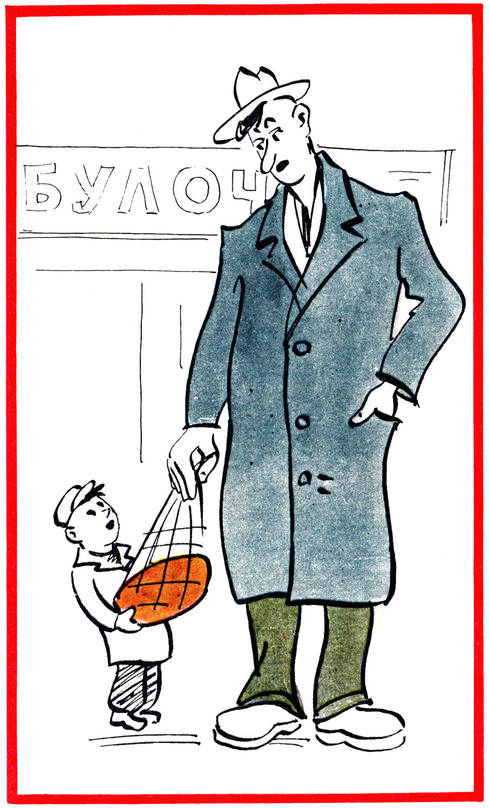

— Ого, який важкий! А кажуть, що ти шукаєш легкого хліба!

Чудотворці

Поховали її живцем... Поховали і поставили на ній великий хрест.

Багатьом у Львові ця історія здається вельми загадковою. Багато-хто допитується:

— Хто довів її до такого кінця?

Спробуємо відповісти на це запитання. Але, насамперед, — кілька слів про покійницю.

Хто вона?

Справа. Кримінальна справа про злочинну діяльність М. М. Конюшка, Н. О. Медведь та І. М. Сапожникова.

Що вони за одні?

Директор Львівської спеціальної школи-інтернату № 103 для слабо розвинених дітей.

Бухгалтер тієї ж школи.

Завгосп згаданого учбового закладу.

Оця трійця і творила чудеса...

Чудо перше стилося з дипломом директора школи.

Був у людини диплом, як диплом, і значилося в ньому, що Михайло Максимович Конюшок такого-то року закінчив Харківський учительський інститут.

Учительський!

А в особистій справі М. М. Конюшка лежить копія з того ж документа, завірена нотаріусом, з якої видно, що того ж року той же Конюшок закінчив не учительський, а педагогічний інститут.

Одне тільки слово, а воно зіграло вирішальну роль, коли М. М. Конюшок одержував призначення. Воно ж, це слово, при нарахуванні зарплати теж відіграло важливу роль.

Прийнявши справи й поговоривши по душах з бухгалтером Медведь і завгоспом Сапожниковим, директор школи переконався, що у нього є на кого опиратися.

— Думаю, — сказав він, задоволено потираючи руки, — що у нас з вами діло витанцюється... От тільки не знаю, з чого розпочнемо.

— Танцювати починають від печі... — посміхнулася Надія Олексіївна Медведь.

Завгосп Іван Минович Сапожников мало не підскочив.

— Без жартів! — гукнув він. — Піч — це ідея! От послухайте...

Послухали і — ухвалили. А по тому і до діла приступили.

Діло було тепленьке: якраз в ту пору школу підключили до центрального опалення, а непотрібні кахельні груби розібрали. За розпорядженням обласного відділу народної освіти кахель треба було передати іншим учбовим закладам.

Директор школи Конюшок і завгосп Сапожников, не гаючись, використали розпорядження облВНО. Вони, коли хочете, можуть це підтвердити відповідними документами.

Одна тільки біда: з тими документами сталася якась чудасія...

Документи стверджують, наприклад, що Домажирський середній школі (Івано-Франківський район) видано кахлі на 12 груб, а працівники тієї школи в один голос присягаються, що одержали тільки 5 комплектів.

У тих же документах значиться, що Любинська середня школа вивезла 20 комплектів кахлі, а зібрано було з них тільки 6 груб.

А де ж решта кахлі?

Про це знають лише чудотворці.

Якщо взяти до уваги, що кожен комплект кахлі коштує 444 карбованці, то не важко підрахувати, скільки на ньому «заробили» жмикрути.

Виходить, що й біля холодної, навіть розібраної, груби добре можна руки погріти!

А тепер про чудо третє і четверте.

— Беремо папір, — сказав директор школи Конюшок. — Звичайний білий папір. Пишемо на папері слово «картопля» і кладемо...

Конюшок клав папір на стіл перед шкільним бухгалтером Надією Олексіївною Медведь.

— Тепер увага: раз, два, три!

Папір щезав в архівах бухгалтерії, а замість нього в руках директора школи залишалися круглі сотеньки.

Звичайно, фокус не вдався б, якби у чудотворця не було такого висококваліфікованого асистента, як завгосп Сапожников.

Втім, навіть і при таких вправних асистентах, у фокусника іноді траплялися зриви. От, скажімо, папірець, зареєстрований бухгалтерією як закупочна квитанція № 1. У спритних руках Конюшка, Сапожникова та Медведь і цей папірець перетворився на гроші хороші, — досить було вписати в нього одне лише слово «картопля».

Однак, саме це слово все зіпсувало, бо на те число, коли квитанцію виписали, шкільних занять уже не було і нікому картопля не знадобилась.

З великим скрипом пройшов також номер з молодою картоплею, купленою начебто у якогось громадянина Корнила. Папірець на цю картоплю є. І розписка на 1500 карбованців теж є. А от картоплі не було.

Не багато і не мало дали фокусникам оті чудеса з картоплею — всього лише 18 тисяч карбованців.

Ще одне чудо.

Бухгалтер школи Надія Олексіївна Медведь дуже любить наряди, але не ті, що її особу прикрашають, а ті, по яких бухгалтерія людям гроші нараховує.

Йшов у школі ремонт. Асфальтували подвір'я. Виписано було робітникам наряд № 36/37 на дві з половиною тисячі карбованців.

Прийшли люди до бухгалтерії, віддали той наряд, розписалися, одержали гроші і пішли.

А коли вийшли, Надія Олексіївна Медведь до кожної цифри, біля якої стояли підписи, дописала одну лише невеличку паличку.

Дрібниця... А палички зробили чудо: з їх появою загальна сума, нарахована до виплати, зросла на три тисячі карбованців.

Рівно стільки ж Надія Олексіївна Медведь переклала з каси собі в кишеню.

Дивовижна спритність: Андрій Малех одержав 632 крб., а записали, що йому виплатили 3200 крб. В. Л. Решетняк і копійки не одержав, бо у школі зовсім не працював, а його прізвище вписали в наряд і за нього розписалися. Розписався і забрали 1772 карбованці.

Милуючись роботою Надії Олексіївни Медведь, директор школи не раз її вихваляв:

— У всіх ти, любонько, нарядах хороша!..

І от знайшлися люди, які підрахували, скільки коштують державі чудеса Конюшка і його асистентів.

Вийшла сума в багато десятків тисяч карбованців.

— Судити треба таких чудотворців! — рішуче заявив слідчий Львівської міської прокуратури Леонід Панасович Ігнатов.

І почав готувати справу до суду.

Він готував, і Конюшок з компанією готувалися. Метушилися, бігали, на щось гроші збирали...

І раптом чудо з чудес: прокуратура припинила розслідування справи. Чому?

А тому, кажуть, що на порозі кабінету слідчого справа собі ноги поламала і сама живцем у могилу полізла.

Міському прокуророві Миколі Антоновичу Ляшенку після цього нічого іншого не залишилося зробити, як поставити на ній хрест.

Поховали цю справу і вона, бідолашна, лежить собі і лежить... Тільки і всього, що пилом припадає та павутинням обростає.

А нічого, їй-право, не сталося б, якби її, покійницю, воскресили.

Ніхто, принаймні, не вважав би це за чудо.

Г. БЕЗБОРОДЬКО,
спец. кор. Перця.

м. Львів.

perec·ua.
perec·ua.

КУМИ БРАГУ ПРОДАВАЛИ...

Кум Грицько та кум Семен щонеділі возили на базар продавати домашню брагу. По дорозі до міста вони частину випивали самі, а на вторговані гроші щоразу заходили до корчми. Додому вони привозили мало не дірку від бублика. Ото вже вдома перепадало їм від жінок!

Щоб позбутися такого торгу, дружина кума Грицька домовилася з чоловіком, що вона йому буде купувати півкварти казьонки, якщо він увесь виторг цілим привозитиме додому. А Семенова дала чоловікові карбованця, щоб той на нього випив, коли скінчить торг, а гроші від продажу привіз цілими.

Наступної неділі куми запрягли своїх коненят, поклали на вози діжечки з брагою, кухлі-мірки, торби з харчами і поїхали до міста. Від'їхавши так верст із п'ять, спинилися у балочці перепочити. Покурили, а далі кум Семен і каже:

— Воно не завадило б проковтнути по кухлику.

— Та що ти, куме, не можна. Жінка заборонила.

— Так тож безкоштовно, а як за гроші...

— А де в лихої матері грошей взяти?

— А ти, куме, продай мені на карбованця, мені жінка дала.

Кум Грицько наточив на карбованця браги. Кум Семен випив і віддав карбованця.

Покурили знову. А тут кум Грицько і каже:

— Куме, але тепер і в мене є карбованець, вточи, будь ласка, мені на нього своєї браги.

Так вони один в одного на карбованця й купували, доки не поснули п'яні на возах.

Сповістив В. ЮНЦЕВИЧ.
(м. Золотоноша, Черкаської області).

ЯК Я КАВУНЯЧЕ ВИНО РОБИВ

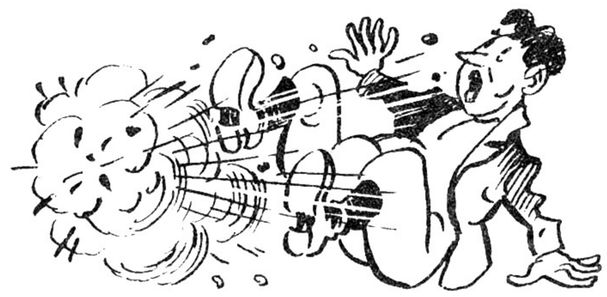

Дорогий Перче, ти звертаєшся до читачів з проханням, щоб писали тобі приказки, пригоди, казки і жарти. Та мені не до жартів, бо наробив мені клопоту кавун. Так, так, звичайнісінький кавун! А все через тих самогонників — вони казали, що з кавуна можна одержати все, що захочеш: і бражку, і вино, і навіть лікер, а найкраще «первак» — і на якість, і на смак.

А діло було так: говорили люди оті, що з червоними носами, а я слухав, мабуть, червоними вухами та прийшов додому, вибрав найбільший кавун, продовбав у ньому дірку, встромив очеретину, запустив дріжджами, та й обмазав тістом (їй-бо, правда, цілу миску борошна зіпсував) і поклав на тепленьке місце.

Лежав мій кавун, мабуть, діб із п'ять, тісто на ньому, звісно, що засохло, та і сам він добре-таки прокис. Дріжджі в ньому своє діло роблять — тиснуть, а тісто держить...

І от захотілося мені покуштувати кавунячого вина чи лікеру. Взяв я того кавуна та качалку і пішов за хату, щоб жінка не бачила, бо знаю, що гриматиме за те, що я все вигадую та натискую на спиртне. Розположився за хатою в кущах. Сиджу і міркую, з якого боку починати. Міркував, міркував, та й замірився, щоб розколоти, а в цей час, мабуть, кінець тискові підійшов, бо тільки я замірився качалкою, а кавун як лусне, аж Лиско мій завив з переляку. Та й мені до сліз було, бо кавун порозвішував свої жабряки не тільки на носі, а й на вухах, мабуть, хотів затулити їх, щоб я не слухав різні теревені та не переводив гідну продукцію на гірке та вонюче пійло.

Отака зі мною трапилась пригода, що соромно на весь район за той клятий самогон.

В. СТРЕЛЬЧЕНКО. (м. Запоріжжя).

ДІДУСЬ І СТИЛЯГА

— Молодий чоловіче, уступіть місце жінці, — звернувся в трамваї дідусь до огрядного парубійка з крикливим галстуком і наїжаченою чуприною.

— Я за місце заплатив і маю право їхати спокійно, — зневажливо огризнувся той.

— Вона також заплатила і має право сісти. Повагу майте!

— Хоче, хай сідає мені на коліна, — закопилив губу стиляга.

— Бачите, їй незручно. Краще я сяду, а вона — на моє місце.

Дідусь підійшов і сів парубійкові на коліна.

На зупинці старий підвівся і пильно подивився на стилягу:

— На своєму віку на яких тільки тварях не їздив: на оленях, на верблюдах, на ослах. А ось на такому ішаку ще не доводилось.

Повідомив О. ПРИХОЖАЙ.
(с. Чернівці, Вінницької області).

ОПЕРАТИВНИЙ ЗВ'ЯЗКІВЕЦЬ

До одного відділу зв'язку зайшов відвідувач і хотів звернутися до начальника. Але той тільки відмахнувся від нього і продовжував щось писати. Через деякий час начальник таки помітив відвідувача і спитав:

— Що вам, громадянине, треба?

— Та, бачите, я дав телеграму, щоб мене зустріли. Приїхав, а телеграми ще немає. Це ж неподобство! Прийшов до вас, а тут ще й ви примушуєте чекати...

— Як ваше прізвище? — спитав начальник.

— Грищенко.

— От і добре! Оце я зараз і оформлю вашу телеграму. Почекайте хвилиночку, я випишу розписочку і ви заберете її.

Подав ХАРЧЕНКО.
(м. Остер, Чернігівської області).

ЗНОВУ НЕ ДОГОДИВ...

Бухгалтер колгоспу сидів за столом і скаржився своїм колегам:

— Біс його знає, чи хто коли догодив жінці, а я своїй Килині не можу, хоч як стараюся. То завжди лаяла, що приходжу пізно. А оце вчора потрапив до кума на іменини. Гарненько випили — там і заночував. Додому повернувся, як ще тільки на світ благословлялося. «Ну, думаю, хоч сьогодні обійдеться без лайки: вже рано прийшов». Та де там! Мало не макогонила мене моя Килина, знову не догодив.

ДОПИТАВСЯ

Б а т ь к о: — Ще молоко на губах не обсохло, а він уже навчився лаятись у дванадцять поверхів, та ще й краде у матері гроші на сто грамів! І в кого ти, лобуряко, такий вдався?

С и н: — Про це запитай саму матір. Вона каже, що я — викапаний татусь.

Записав В. КОЛІСНИК.
(м. Томашпіль, Вінницької обл.).

БАТЬКОВІ СИНОЧКИ

Занедужав батько, прикувала його хвороба до ліжка, губи пересохли. От і просить він старшого сина:

— Васильку, встань, подай мені води!

Василько розтягнувся на печі, посвистує, ніби не чує, а потім каже:

— Та лежіть собі там. Навіщо вам та вода?

Аж тут обізвався другий синок Андрій, що лежав на лежанці:

— Тату, чого ви просите того ледацюгу? Ви краще якось самі встаньте, напийтеся, та заодно і мені подасте.

Повідомив Б. ЯРИЙ. (м. Львів).

СМІЛЬЧАКИ

Ідуть двоє п'яних. Потрапили на залізничну колію. Аж суне поїзд.

— Звернемо? — питає один.

— Нехай він нам зверне, — відповідає другий.

І дійсно — поїзд звернув... шию обом.

ДОБІГАЛИСЯ...

Іде п'яний шофер. Дивиться — перебігає дорогу телеграфний стовп, за ним другий, третій... Аж показується четвертий.

— Стривай! Не перебіжиш уже.

І шофер направляє машину прямо в стовп.

Записав В. ГОНЧАРЕНКО.
(с. Лебедин на Черкащині).

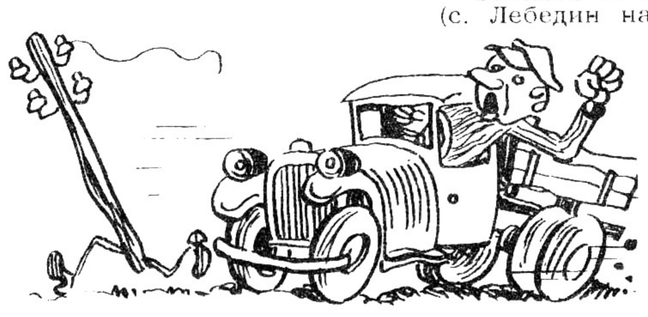

ПРИСЛІВ'Я ТА ПРИКАЗКИ

Як випити хоче, так і у куми проситься.

На роботу йти для нього кара: заважає то сонце, то хмара.

Диплом без праці — пустенька цяця.

Хвалися не родичами-орлами, а своїми ділами.

Ревів ведмідь не тому, що бджоли покусали, а тому, що меду узяти не дали.

Бігав не за Натою, а за її хатою.

Чорної душі нічим не відмиєш.

Краще у злагоді жити і воду пити, ніж одне одного гризти і мед їсти.

Записав П. ЧЕРВІНСЬКИЙ.

Мал. Л. КАПЛАНА

Грецький горішок.

Мал. С. САМУМА

Його об'єктивність.

У Корсуні-на-Чиночку...

На базарі — людно. Лемент. Гамір. Метка чорнява жіночка виспівує:

— Картинки, картинки! По п'ятьорці — штука. Вам що — Надєжду, Вєру чи Любов?..Гражданін, з вас десять карбованців.

— Та я не беру.

— То нічого й стовбичити!.. Картинки! Картинки!.. — в'ється молодичка, ховаючи за пазуху заяложені «троячки» і «п'ятьорки».

Та ось до молодички підходить працівник відділу культури т. Дударенко.

— Хто вам дозволив торгувати такими картинками?

Молодичка зводить брову, береться в боки і ріже:

— Маємо патент. От і торгуємо!

Дударенко зникає. З'являється лейтенант міліції т. Васькович.

— Тітко, за яким таким правом продаєш мазанину?

— А я вам уже сто раз патент показувала.

Лейтенант міліції зникає, як і працівник відділу культури.

Молодичка (Ванкечин її прізвище) зухвало дивиться йому вслід:

— Тут не такі ходили!..

На іншому кінці базару — тихенький чоловічок. Він припрошує скромно:

— «Утро в лесу» візьмете?

— Я щось не доберу, де тут «утро», а де «лес», — відповідає тракторист Дементій Масюк. — Бував у Москві, бачив картину Шишкіна. А це, мабуть, ведмідь лівою лапою малював.

— Цур, не ображати,— перебиває чоловічок на прізвище Таращенко. — Як уміємо, так і рисуємо. Та тут не стільки робота важить, як багет. Бачите — золото. Спробуйте дістати...

А в центрі базару походжає здоровань з фотоапаратом при боці. Походжає, на хлопців лукавим оком моргає:

— Інтереснєйшіє знімки! Парижького проісхождєнія, мойого ізобретєнія. Берете?

З кишені фотографа з'являється пачка досить легковажних фотокопій.

— Тьху, погань! — кидає молодий хлопець. — Ану змивайся звідціля, доки не покликав кого слід!

Богатирська фігура ретирується.

Перед обідом у барвистий базарний гомін вплітається соковитий бас:

— Коври! Не стісняйтесь... Дешево й сердито. Лебедя, може?— розцвітає люб'язною посмішкою завідуючий художньою майстернею промислової артілі «Прогрес» Цируль.

На світ з'являється «лебідь» — шматок ганчірки, на якій намальовано птицю невідомого походження.

...Під воротьми базару стоять завідуючий районним відділом культури т. Єнько і начальник міліції т. Пожидаєв. Сумні й зажурені.

— Торгують чортзна-чим, вилучити б треба. Не пройшла ж та продукція через художню раду,— обурюється т. Єнько.

— Не можна, — заперечує т. Пожидаєв, — у всіх є патенти.

А спритні продавці в'ються навколо простачків, лічать дурні грошики та дякують завідуючому райфінвідділом т. Севрюгіну, який так щедро роздає патенти на торгівлю пошлістю й халтурою.

Гр. ЗЛЕНКО.

м. Корсунь-Шевченківський, Черкаської області.

Фейлетон про „Фейлетоніста"

Гірницька Кадіївка (Луганська область) невпинно йде вперед. За останні роки тут збудовано чимало нових шахт та інших підприємств, прикрашається сама Кадіївка, ростуть навколо неї робітничі селища.

І низова преса там росте — уже виходить 15 багатотиражних газет. Тут широке поле діяльності для радянського журналіста!

Київський держуніверситет теж послав на це поле свого представника — випускника Кияниченка Олександра Назаровича.

З чого ж почав роботу молодий спеціаліст?

О, він зразу ж, з першого кроку, показав себе! Довів, що й він не ликом шитий! Ось дивіться, що вийшло з-під пера нового газетяра:

«Шановний товаришу редактор! — пише Кияниченко до редакції багатотиражної газети «Слово гірника», що видається на шахті № 6-6-біс «Брянка». — Переконливо прошу Вас, зробіть послугу, відмовтесь від мене, надішліть яку-небудь бумажку, засвідчену власноручно, що у Вас для мене нема посади».

Яка скромність! Як мало людина просить: лише одну-однісіньку бумажку!

Далі в листі говориться:

— Я виступав у пресі на єдину, крім інформацій, тематику: по питаннях мистецтва кіно. І більше ніякого біса не розбираюся. Якщо я поїду до Вас, я мало чим зможу допомогти в роботі Вашої багатотиражки. А якщо Ви мені зробите послугу, то тут, дома, якось, з допомогою друзів та іншого... я зможу влаштуватися і прожити».

Яка самокритичність! «Нічим не допоможу, бо ні в чому не розбираюся...» Інша справа дома — тобто в м. Києві, де Кияниченко живе по вул. Артема, 59, кв. 5. Тут автор листа якось уже перебиватиметься...

Видно, що недарма Кияниченка п'ять років в університеті вчили.

Бачте, якого гострого «фейлетона» устругнув про себе самого!

Блозхімзбуту

Викликав якось начальник постачальника і каже: «Щойно дзвонили з міністерства — нам занаряджено гуму. Отже, беріть машину і одним духом до Києва!»

Це було в суботу. А в понеділок, рівно о дев'ятій годині ранку, постачальник уже підходив до Київської міжобласної контори «Головхімзбуту». Та ба! У черзі стояло понад сорок чоловік таких, як і він, а наряди виписував лише один товарознавець.

Гіркий досвід примусив постачальника схопитися в середу о 7 годині ранку. Але не менш розумними виявилися і його колеги: у списку вже було записано 45 чоловік.

Наступну ніч хитрий постачальник пересидів у сусідньому дворі на лаві і тепер був у списку другим. О, радість!

Відчинилися двері, люди увійшли до приміщення, а тут керуючий конторою т. Петько як обухом по лобі:

— Виписувати наряди на гуму не будемо. Захворів товарознавець. Приходьте в понеділок...

Розгнівані невдачею постачальники обступили керуючого і загули, мов джмелі. Один Петько був спокійний. Він вирік:

— Так працювали до мене, так працюватимуть і після мене!

Он які трудяги в конторі хімзбуту! Один подає, вісім кладе — ще й кричать: не навалюй!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Дивно! Татко каже, що вибиває дурощі з голови, а б'є весь час в інше місце...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

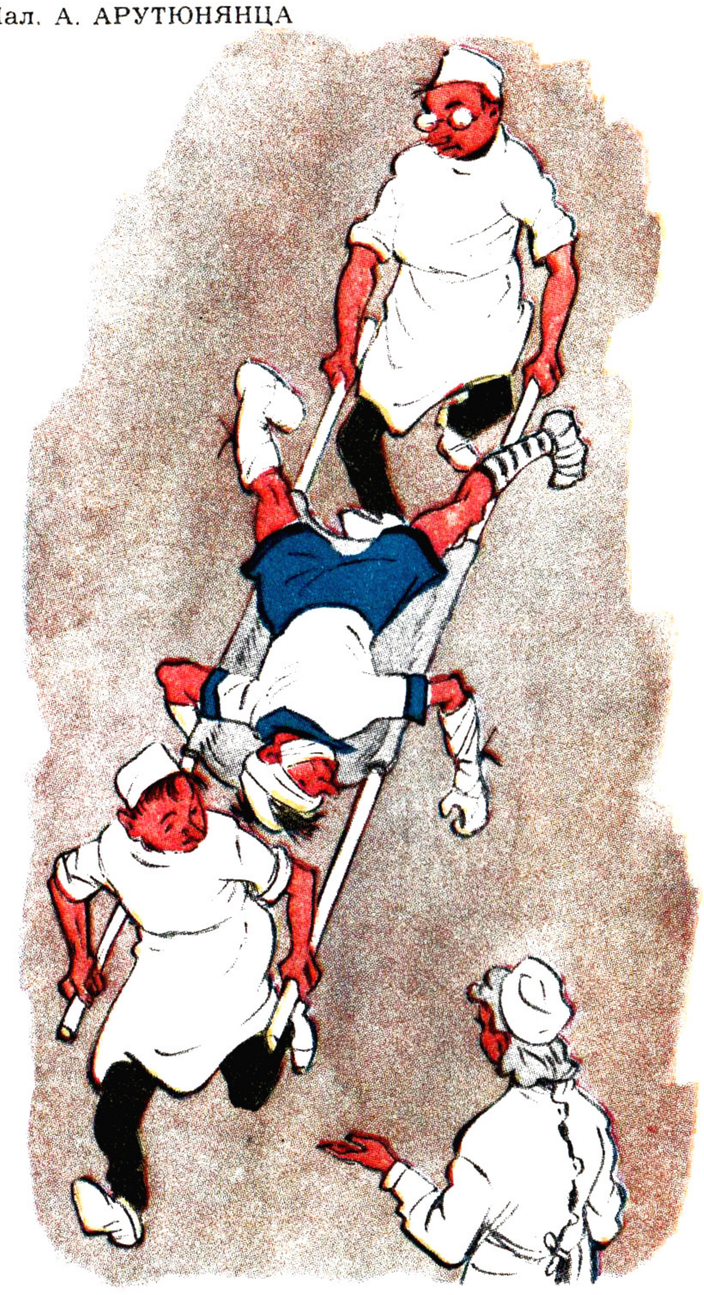

— Звідки пацієнт?
— З стадіону. У них була товариська зустріч.

У СУСІДА, У ГАВРИЛА

У сусіда, у Гаврила
Сидить дома жінка мила.
Дебеленька, не слабує,
А в колгоспі не працює.

Її марно ждуть у ланці —
Вона любить тільки танці.
Там, де танці та музики,
Збила п'яті черевики.

Тепер в хаті у Гаврила
Склад духів, помад та мила.
Ходять з бантиками киці —
На потіху ледащиці.

Хоч дружина як картина, —
По закутках павутиння,
А тендітна молодичка
Чистить бульбу в рукавичках,

В баняках стоять помиї,
На покуті льоха риє,
Пес надворі завиває,
Та дружина не зважає.

Вже не рад їй і Гаврило,
Бодай, каже, громом било:
Ні зварити, ні пошити,
Ні сапати, ні садити.

В бригадира, у Гаврила
Сидить дома жінка мила.
Дебеленька, не слабує
І в колгоспі не працює.

Степан **ГРИЦЕНКО**,
артист Вінницької
філармонії.

Щось він дуже загулявся...

На що вже міцне нутро мав мотор автомобільний, а й його горілка до добра не довела — згорів за півроку, сердега, довелося терміново новим замінити. Другому доля теж не посміхається, видно, і його вік буде куцим, знову ж таки через те капосне спиртне. Навіть уночі буває: схопиться директор — голова болить, під ложечкою смокче (не допив «до норми»!), сідає в машину і гайда по селах шукати багатоградусних ліків. Коли летить, — світу білого не бачить. Дорога — то дорогою летить, ярина — то яриною, озимина — озиминою. А подивились би, як він тими ліками заправляється, коли допадеться до чарки. Ну, наче йому в середину бездонну каністру або бак якийсь вмонтовано.

А спробуй репліку кинути з цього приводу йому, директорові Титусівської РТС (Козятинський район на Вінниччині) Лащевському, — бідний будеш. Голова колгоспу ім. Калініна Середнюк і агроном Щербанюк обурились були навесні:

— Чому ви по наших озимих розгулюєте машиною?

Директор запам'ятав це надовго, аж до жнив не забув. І продав колгоспові спеціально підібраного комбайна — такого, щоб з ним накосилися й намолотилися до сьомого поту...

Коли ж гірке директорові набридає, в ньому прокидається ведмежий апетит до солодкого. Одного разу — саме в такий момент — прилетів він до голови колгоспу ім. XX з'їзду КПРС Камінського і, як той циган, просто з порога:

— Меду! Чи то пак, здрастуйте!

— Доброго здоров'я!

— Меду дай!

— Скільки? — запитав голова.

— Двадцять кілограмів!

Не дав голова меду, скривдив медолюба. Тепер директор на кожному кроці підставляє ніжку голові. То цим, то тим, то технікою, то пальним «кусає» за те, що меду не дав.

Що й казати, гіркувато жити, а ще гірше працювати з таким веселим директором!

ПОШТА ПЕРЦЯ

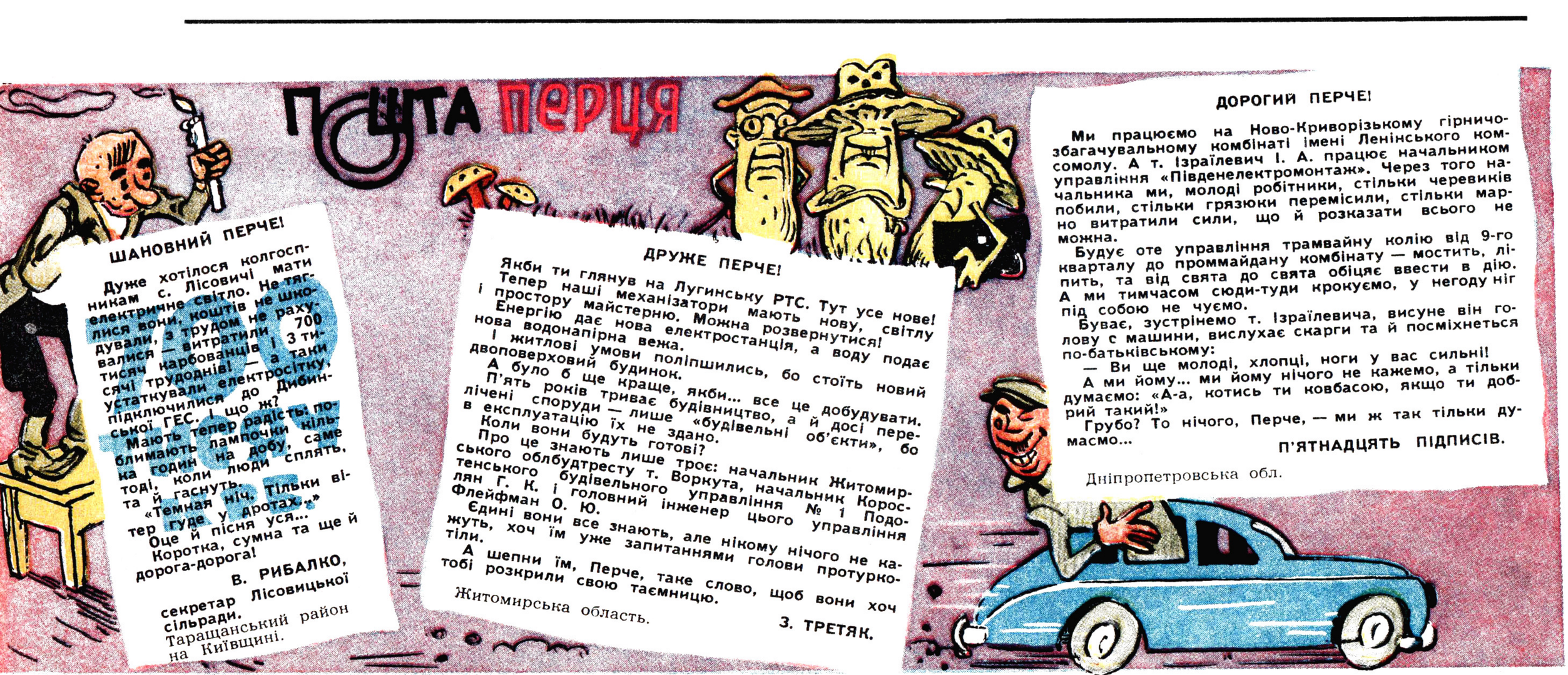

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дуже хотілося колгоспникам с. Лісовичі мати електричне світло. Не тягнулися вони, коштів не шкодували, з трудом не рахувалися — витратили 700 тисяч карбованців і 3 тисячі трудоднів! — а таки устаткували електросітку, підключилися до Дибинської ГЕС. І що ж?

Мають тепер радість по-блимають лампочки кільна годин на добу, саме тоді, коли люди сплять, та й гаснуть.

«Темная ніч. Тільки вітер гуде у дротах...»

Оце й пісня уся... Коротка, сумна та ще й дорога-дорога!

В. РИБАЛКО,
секретар Лісовицької сільради.
Таращанський район на Київщині.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Якби ти глянув на Лугинську РТС. Тут усе нове! Тепер наші механізатори мають нову, світлу і простору майстерню. Можна розвернутися! Енергію дає нова електростанція, а воду подає нова водонапірна вежа.

І житлові умови поліпшились, бо стоїть новий двоповерховий будинок.

А було б ще краще, якби... все це добудувати. П'ять років триває будівництво, а й досі перелічені споруди — лише «будівельні об'єкти», бо в експлуатацію їх не здано.

Коли вони будуть готові?

Про це знають лише троє: начальник Житомирського облбудтресту т. Воркута, начальник Коростенського будівельного управління № 1 Подолян Г. К. і головний інженер цього управління Флейфман О. Ю.

Єдині вони все знають, але нікому нічого не кажуть, хоч їм уже запитаннями голови протуркотіли.

А шепни їм, Перче, таке слово, щоб вони хоч тобі розкрили свою таємницю.

Житомирська область. **З. ТРЕТЯК.**

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Ми працюємо на Ново-Криворізькому гірничозбагачувальному комбінаті імені Ленінського комсомолу. А т. Ізраїлевич І. А. працює начальником управління «Південелектромонтаж». Через того начальника ми, молоді робітники, стільки черевиків побили, стільки грязюки перемісили, стільки марно витратили сили, що й розказати всього не можна.

Будує оте управління трамвайну колію від 9-го кварталу до проммайдану комбінату — мостить, ліпить, та від свята до свята обіцяє ввести в дію. А ми тимчасом сюди-туди крокуємо, у негоду ніг під собою не чуємо.

Буває, зустрінемо т. Ізраїлевича, висуне він голову с машини, вислухає скарги та й посміхнеться по-батьківському:

— Ви ще молоді, хлопці, ноги у вас сильні!

А ми йому... ми йому нічого не кажемо, а тільки думаємо: «А-а, котись ти ковбасою, якщо ти добрий такий!»

Грубо? То нічого, Перче, — ми ж так тільки думаємо...

П'ЯТНАДЦЯТЬ ПІДПИСІВ.

Дніпропетровська обл.

Коротко і ясно

НА ГОРОДІ БУЗИНА...

Вечір, вечір, вечорина,
Явір, явір, яворина.
То чорнявая дівчина,
То задуманий хлопчина.
Він питає: від'їжджаєш?
Вона каже: від'їжджаю.
Він питає: серце маєш?
Вона каже: серце маю,
От-от вискочить, тримаю.

С. МУШНИК.
(Збірка «ПОДИХ ЖИТТЯ»).

**Вечір, вечір, вечорина,
Глід, будяк і лопушина.
То хлопчина, то дівчина,
Дід, онука, онучина.
Дід питає: сам читаєш?
Каже він: вірші складаю
І друкую, не тримаю,
Бо багато дуже маю...
Віршик, віршик чи віршина,
Чи будяк, чи лопушина?
Де ж вона з причин причина,
Що така ось писанина?..**

Петро СЛІПЧУК.

ПІСНІ, ПІСНІ...

**Поет невтомною рукою
Писав пісні з Майбородою.
І з Філіпенком теж писав...
Коли ж артист їх заспівав,
То проказав плаксивим тоном:
— Поете, краще б я волів,
Щоб ви писали з Мендельсоном
«Пісні без слів».**

Валентин БИЧКО.

ПОДВІЙНЕ ДИВО

(Ж а р т)

Після виходу в світ фільму «Штепсель женить Тарапуньку» артисти Юрій Тимошенко і Юхим Березін перестали виступати разом...

(Сумний факт).

**— Чом замовкли, мамо моя,
Штепсель з Тарапунькою,
Не виступлять з програмою
Хоча б отакунькою?**

**— Бо той Штепсель двоє див
Зробить примудрився:
Тарапуньку оженив,
Сам з ним розлучився...**

П. ГЛАЗОВИЙ.

ХМІЛЬНИЙ СОН НА ЗАГОРОДНІЙ ВІЛЛІ МАГАРАДЖІ

У степу
під Аурангабадом —
загородня вілла махараджі.
Вражений,
хмільний,
не мав я сили...

Григорій ПЛОТКІН, «Сон».
(З нової книги «Делі—недалеко»)
«Літературна газета» № 29, 11 квітня 1958 р.

**В хмільному стані Вам писать
не раджу,
Бо до поезії — ще далі, ніж до Делі,
Коли вірші видовбуються з стелі
На загородній віллі магараджі.**

Юрій КРУГЛЯК.

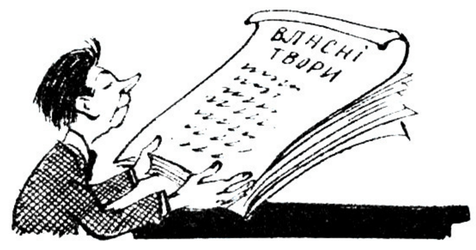

ЗАПЕРЕЧЕННЯ ПОЧАТКІВЦЯ

**Початківцю критик строгий
На вірші виносив вирок.
Каже: — Склали ви їх вправно,
А проте в них досить явно
Чуть переспів з різних збірок.
— Буть не може! — початківець
Заперечувати став.
— Я ж за все життя, — говорить, —
Окрім власних своїх творів
Більш нічого не читав!**

В. ПЛАХОТНИКОВ.
м. Черкаси.

Мал. З. ТОЛКАЧОВА

— Зіночка?.. Лолочка?... Вірочка?

— Ой, жінка!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Два гусаки й один уповноважений» — під такою назвою у № 11 журналу було вміщено замітку про поблажливе ставлення працівників Яришівського райвідділу міліції (Вінниччина) до самогонників.

Після виступу Перця начальника Яришівського райвідділу міліції т. Безумпова з роботи знято, а на дільничного уповноваженого Соляра накладено дисциплінарне стягнення.

★ У замітці «Замороженний брак» (№ 12 журналу) йшлося про Васильківський завод холодильників, що випускає браковані холодильники «У-70».

Начальник Управління машинобудівної та хімічної промисловості Київського раднаргоспу т. Омеляненко повідомив редакцію, що за випуск бракованої продукції та за невжиття заходів до удосконалення конструкції і технології виробництва холодильників головного інженера заводу Маляренка та начальника ВТК т. Маломужа з роботи знято. Директорові заводу т. Ритвину оголошено сувору догану.

★ Старший держрибінспектор рибнагляду Легуша (Дніпропетровщина) не вів боротьби з браконьєрами. Про це писалося у замітці «Не пробували...» («Перець» № 13).

Як повідомило редакцію Дніпропетровське обласне управління сільського господарства, Легушу з роботи знято.

★ У листі до редакції, надрукованому в № 16 журналу, писалося про те, що головний лікар санепідстанції Срібнянського району Бекушева грубо ставилася до підлеглих, не керувала боротьбою станції з гризунами тощо.

Як повідомив заступник завідуючого Чернігівським облздороввідділом т. Кононенко, Бекушеву з роботи головлікаря знято.

★ Читачі написали до редакції про те, що працівники будівництва Ланівецького БМУ-5 Чупилко В. Г., Дяченко Н. І. й Мусійченко І. А. розкрадають гроші та матеріальні цінності.

Начальник слідчого відділу Тернопільської облпрокуратури т. Трусов повідомив редакцію, що вироком парсуду Чупилка В. Г. засуджено до 10 років, Дяченка Н. І.— до 5 років позбавлення волі і Мусійченка І. А. — до 1 року поправно-трудових робіт.

★ Читачі надіслали до Перця листа про те, що директор Червоноармійської школи робітничої молоді Рябко П. К. грубо порушує правила прийому до школи, пияцтвує.

Завідуючий Ровеньським облВНО т. Хоменко повідомив, що факти, наведені в листі, дійсно мали місце. Рябка П. К. з роботи знято, а учнів, яких було незаконно прийнято до школи, з школи відчислено.

МИСЛИВСЬКІ УСМІШКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО.

Перший трофей.

Зібрався на полювання.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 21 (392) (на украинском языке). Підписано до друку 27.X 1958 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 15574. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 6019. Тираж 200 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван Толокньов,
опрацював Олег Леськів

http://perec-ua. livejornal.com

Мал. К. ЗАРУБИ.

ТРИБУНА ЧАНКАЙШІСТІВ В ООН